

Kommentar 7

Om Det kinesiske kommunistpartiets morderiske historie

Forord

Det Kinesiske Kommunistpartiets 55 år lange historie er skrevet med blod og løgn. Fortellinger om hendelser i denne blodige historien er både ekstremt tragiske og kommer sjelden frem. Under KKP's styre er mellom 60 og 80 millioner kinesere blitt drept, og de har etterlatt seg familier, knust av sorg. Mange undrer seg over hvorfor KKP dreper. Mens KKP fortsetter sin brutale forfølgelse av Falun Gong-utøvere og nylig slo ned protesterende folkemengder i Hanyuan med skarpe skudd, undrer folk seg om den dag noen gang vil komme hvor KKP vil bruke ord istedenfor geværer.

Mao Zedong sammenfattet formålet med kulturrevolusjonen slik: "...etter kaoset vil verden igjen bli fredelig, men 7 eller 8 år senere må det bli kaos på ny." [1] Med andre ord burde det være en kulturrevolusjon hvert 7 eller 8 år, og en mengde mennesker må drepes hvert 7 eller 8 år.

Bak KKP's slakt av mennesker er det en ideologi til støtte for drapene og krav av praktisk art.

Ideologisk sett tror KKP på "proletariatets diktatur" og "kontinuerlig revolusjon under proletariatets diktatur". Derfor ble, etter at KKP tok over Kina, landeiere myrdet for at problemene med produksjon, relasjoner og fordeling av landområdene skulle bli løst. Det "drepte kapitalistene" for å oppnå målet om kommersiell og industriell reform og for å løse produksjon og fordeling i byområdene. Etter at disse to klassene var blitt eliminert, var de grunnleggende økonomiske problemene sånn sett løst. For å etablere den herskende klasses kultur,[2] trengtes det også masseslakt. I undertrykkelsen av Hu Feng Anti-parti gruppen [3] og Anti-høyre kampanjen, ble de intellektuelle eliminert. Ved å ta livet av kristne, taoister og buddhister ble problemet med religioner løst. Massemordene under kulturrevolusjonen etablerte, kulturelt og politisk, KKP's absolutte lederskap. Tiananmen-massakren ble brukt for å hindre politisk krise og knuse demokratiske krav. Forfølgelsen av Falun Gong skal løse forholdene med åndelig tro og tradisjonell healing. Alt dette var tiltak for at KKP skulle styrke sin makt og bevare sitt styre da det sto overfor en konstant finansiell krise (prisene på forbrukervarer gikk i taket etter at KKP tok over og Kinas økonomi kollapset i kjølvannet av kulturrevolusjonen), politisk krise (folk som ikke følger partiets ordre eller ønsker å dele politiske rettigheter med partiet) og en troskrise (oppløsningen av den tidligere Sovjetunion, politiske forandringer i Øst-Europa og Falun Gong-spørsmålet). Bortsett fra Falun Gong-spørsmålet, skulle alle disse politiske kampanjene puste liv i KKP's onde gjerning og føre opp under ønsket om revolusjon. KKP brukte også disse

tiltakene for å teste KKP-medlemmer og eliminerte de som ikke møtte partiets krav.

Drapene har også en praktisk begrunnelse. KKP begynte som en gjeng bøller og slyngler som drepte for å få makt. Straks dette var blitt prioritet, var det ingen vei tilbake. Konstant terror var nødvendig for å skremme folk og tvinge dem, ut fra frykt, til å akseptere KKP's absolutte styre.

På overflaten kan det se ut som KKP var ”tvunget til å drepe”, og at forskjellige hendelser bare forekom for å irritere det onde KKP-gjenferdet og utløse KKP's omfattende drapsmekanisme. Når sant skal sies er rutinemessige drap en nødvendighet for KKP, og disse hendelsene sørger kun for å tilsløre partiets behov for å drepe. Uten disse smertefulle lærepenge kunne folk kanskje tro at KKP hadde begynt å forbedre seg og så kreve demokrati, slik de idealistiske studentene gjorde under demokratibevegelsen i 1989. Rutinemessig slakt hvert 7. eller 8. år sørger for å friske opp folks minner om terror og er en advarsel til den yngre generasjon – hvem som enn motarbeider KKP, ønsker å utfordre KKP's absolutte styre eller ønsker å finne tilbake til Kinas kulturelle historie, vil få smake ”jernneven” til proletariatets diktatur.

Drap er blitt en av KKP's mest essensielle måter til å beholde makten. Etter hvert som partiets blodige gjeld ble trappet opp, ville folk, dersom slakterkniven ble lagt til siden, få mot til å hevne KKP's forbrytelser. Omfattende mord i det skjulte var ikke nok; drapene måtte utføres på den mest brutale måten for effektivt å skremme befolkningen, særlig i begynnelsen da KKP bygget opp sitt styre.

Ettersom målet med drapene var å spre størst mulige terror, ble ofrene valgt vilkårlig slik at ingen gruppe kunne føle seg trygg. Under hver eneste politiske kampanje brukte KKP folkemord som strategi. ”Undertrykkelsen av reaksjonære” undertrykket ikke de såkalte reaksjonæres ”handling”, men de ”folk” som ble stemplet som reaksjonære. Dersom man hadde vært innrullert og i tjeneste noen få dager i Nasjonalist- (Kuomintang-, KMT) hæren, men overhodet ikke gjorde noe politisk etter at KKP kom til makten, ville denne personen fortsatt bli drept for sin ”reaksjonære historie”. Under landreformene tok KKP, for å fjerne ”roten til problemet”, ofte livet av både landeieren og hele hans familie.

Siden 1949 har over halve befolkningen i Kina blitt forfulgt av KKP. Anslagsvis 60 - 80 millioner mennesker har dødd av unaturlige årsaker. Dette tallet overgår det totale antallet døde i første og andre verdenskrig til sammen.

Som i andre kommunistiske land omfatter KKP's vilkårlige drap også brutale mord på egne medlemmer for å fjerne de annerledes tenkende som setter menneskeverd over Partinaturen. KKP's terrorstyre rammer like gjerne massene som sine egne for å opprettholde sin ”uinntagelige festning”.

I det normale samfunnet viser folk medfølelse og kjærlighet til hverandre, har ærefrykt og respekt for livet og takker sin Gud eller høyere krefter. I Østen sier man: "Ikke gjør mot andre hva du ikke vil at andre skal gjøre mot deg." [4] I Vesten sier folk: "Elsk din nabo som deg selv." [5] I motsetning til dette sier KKP: "Historien til alle de samfunn som hittil har eksistert, er en historie om klassekamp." [6] For å opprettholde klassekampen i samfunnet, må det genereres hat. Ikke bare tar KKP liv, det oppfordrer også folk til å ta livet av hverandre. Det forsøker å frata folk følelsene i forhold til andres lidelse gjennom uopphørlige drap rundt omkring i alles nærhet. Det vil at folk skal bli numne, utsetter dem derfor for umenneskelig brutalitet og utvikler derved en mentalitet der "det beste du kan håpe på, er å slippe å bli forfulgt". Alle disse lærepenge med brutal undertrykkelse gjør KKP i stand til å opprettholde sitt styre.

I tillegg til å ta utallige liv, har KKP også ødelagt det kinesiske folkets sjel. Mange er blitt formet til å reagere på KKP's trusler ved fullstendig å gi opp sin fornuft og sine egne prinsipper. På en måte er disse menneskers sjeler døde – noe enda mer skremmende enn å dø fysisk.

I. Forferdelig Massakre

Før KKP kom til makten, skrev Mao Zedong: "Vi bruker definitivt ikke en menneskekjærlig politikk mot de reaksjonære og overfor den reaksjonære klassens reaksjonære aktiviteter [7]" Med andre ord, selv før KKP overtok i Beijing, var det allerede bestemt at partiet skulle handle tyrannisk under den forskjønnende omskrivningen "Folkets demokratiske diktatur". Her følger et par eksempler.

Undertrykkelsen av de reaksjonære og landreformen

I mars 1950 utstedte KKP en ordre om "strengt å undertrykke reaksjonære elementer", som historisk sett er kjent som kampanjen for "undertrykkelsen av de reaksjonære".

I motsetning til alle keiserne som innvilget amnesti til hele landet etter at de ble kronet, satte KKP i gang sin drapsmaskin rett etter det hadde overtatt makten. Mao Zedong skrev i et dokument: "Det er fremdeles mange steder der folk er skremt og ikke tør å drepe de reaksjonære åpent og i stor skala [8]." I februar 1951 uttalte KKP sentralt at utenom i provinsen Zhejiang og sør i provinsen Anhui, "i alle andre områder der de ikke dreper nok, spesielt i de store og mellomstore byene, skulle de fortsette å arrestere og drepe et stort antall, og de skulle ikke stoppe for tidlig." Mao anbefalte til og med at "på landsbygda, for å drepe de reaksjonære, skulle over 1/1000 av den totale befolkningen drepes... i byene, skulle det være mindre enn 1/1000. [9]" Kinas befolkning bestod på den tiden av omtrent 600 millioner. Denne "kongelige ordren" fra Mao ville ha forårsaket minst 600,000 dødsfall. Ingen vet hvor forholdet 1/1000 kommer fra. Kanskje bestemte Mao, ut fra

et innfall, at disse 600,000 livene ville være nok til å legge et grunnlag for frykt i befolkningen, og ga derfor ordre om at dette skulle skje.

Hvorvidt de drepte fortjente å dø, bekymret ikke KKP. I ”Folkerepublikken Kina – Reglement for avstraffelse av de reaksjonære” annonserte partiet selv i 1951 at de som ”sprer rykter” kan ”henrettes umiddelbart.”

Mens undertrykkelsen av de reaksjonære pågikk med full styrke, fant landreformen også sted i stor skala. Faktisk hadde KKP allerede startet landreformen innenfor dets okkuperte områder på slutten av 1920-tallet. På overflaten syntes landreformen å forsvare et lignende ideal som Det himmelske kongerike av Taiping [10], det vil si at alle skulle ha land for å dyrke jorden, men egentlig var dette bare et påskudd for drap. Tao Zhu, rangert som nummer 4 i KKP, hadde dette slagordet for landreformen: ”Enhver landsby blør, enhver husholding slåss”, noe som er en indikasjon på at grunneierne i alle landsbyene måtte dø.

Landreformen kunne ha vært gjennomført uten drap. Den kunne ha vært gjort på samme måte som myndighetene i Taiwan gjorde da de iverksatte sin landreform gjennom å kjøpe eiendom fra grunneierne. Men ettersom KKP oppsto av en gruppe kjeltringer sammen med proletariatet, kan det bare plyndringens metode. I redsel for revansje etter plyndringene, var det naturlig for KKP å drepe ofrene og dermed fjerne enhver kilde til trøbbel.

Den vanligste måten man drepte på under landreformen, var kjent som ”stridens møte”. KKP fabrikerte forbrytelser og siktet grunneierne eller de rike bøndene. Publikum ble spurt om hvordan de skulle avstraffes. Noen medlemmer i KKP eller aktivister var allerede plassert blant publikum for å rope ”Vi burde drepe dem!” og dermed ble grunneierne og de rike bøndene henrettet på stedet. På denne tiden ble enhver som eide eiendom på landsbygda, klassifisert som ”bølle”. De som ofte utnyttet bøndene, ble kalt ”simple bøller”, de som ofte hjalp til og reparerte offentlige anlegg og donerte penger til skoler og etter naturkatastrofer, ble kalt ”snille bøller” og de som ikke gjorde noen ting, ble kalt ”stille eller lydløse bøller”. Dette var en meningsløs klassifisering ettersom alle ”bøllene” straks ble henrettet, uavhengig av hvilke kategori ”bølle” de tilhørte.

I slutten av 1952 offentliggjorde KKP at antall henrettete ”reaksjonære elementer” var rundt 2,4 millioner. I virkeligheten var totalt antall drepte tidligere KMT-tjenestemenn på lavere nivå og landeiere minst 5 millioner.

Undertrykkelsen av de reaksjonære og landreformen førte til tre direkte resultater. For det første ble lokale funksjonærer som hadde blitt valgt gjennom klanbaserte selvstyrer, eliminert. Gjennom å undertrykke de reaksjonære og gjennomføre landreformen, drepte KKP alt ledende personell i det forrige systemet og fikk full kontroll over landbruksområdene ved å etablere et avdelingskontor for partiet i hver landsby. For det andre fikk man tak i store pengesummer og andre rikdommer ved å stjele og røve

under landreformen og ved å undertrykke de reaksjonære. For det tredje ble alle sivile terrorisert under den brutale undertrykkelsen mot grunneierne og de rike bøndene.

“De tre antikampanjene” og “De fire antikampanjene”

Undertrykkelsen av de reaksjonære og landreformen rammet stort sett landsbygdene, mens de følgende ”De tre antikampanjene” og ”De fire antikampanjene” kunne anses som det tilsvarende folkemordet i byene.

”De tre antikampanjene” startet i desember 1951. Målet var korrupsjon, sløsing og byråkrati blant KKP-personell. En del korrupte KKP-funksjonærer ble henrettet. Like etterpå henvendte KKP-korrupsjonen blant sine statsfunksjonærer til kapitalismens fristelser. Følgelig ble ”De fire antikampanjer” mot bestikkelse, skattesvik, tyveri av statens eiendom, bygging på spekulasjon og spionasje mot statlig økonomisk informasjon lansert i januar 1952.

”De fire antikampanjene” bestod hovedsakelig av å stjele kapitalistenes eiendom eller snarere myrde kapitalistene for pengenes skyld. Chen Yi, ordføreren i Shanghai på den tiden, fikk rapporter på sofaen med en kopp te hver kveld. Han spurte da, lett henslengt: ”Hvor mange fallskjermssoldater er det i dag?” Dette betydde: ”Hvor mange forretningsmenn hoppet ut av høye bygninger for å begå selvmord i dag?” Ingen av kapitalistene kunne flykte fra de ”De fire antikampanjene”. De ble avkrevd skatter som var ”unndratt” helt tilbake til Guangxu-perioden (1875-1908) og Qing-dynastiet (1644-1911) da det kommersielle markedet ble etablert i Shanghai. Kapitalistene hadde umulig råd til å betale slike ”skatter”, ikke engang ved å bruke opp hele formuen. De hadde ingen annen mulighet enn å begå selvmord, men de våget ikke å hoppe i elven Huangpu. Dersom liket ble borte, ville KKP beskyldte dem for å flykte til Hongkong, og da ville familiemedlemmene bli holdt ansvarlige for å betale skattene. Kapitalistene hoppet istedenfor fra høye bygninger, og etterlatte dermed et lik til KKP som et bevis på sin død. Det ble sagt at folk på den tiden ikke våget å spaser ved siden av høye bygninger i Shanghai i frykt for å bli knust av folk som kom hoppende ovenfra.

I følge *Fakta om de Politiske Kampanjene etter Etableringen av Folkerepublikken Kina* utgitt i 1996 i fellesskap med fire statlige organer, bl.a. KKP's Forskningscenter for historie, ble, under ”De tre antikampanjene” og ”De fire antikampanjene”, mer enn 323.000 mennesker arrestert og over 280 begikk selvmord eller forsvant. I ”Anti-Hu Fang-kampanjen” i 1955 ble over 5000 mistenkt for forbrytelse, 500 arrestert, over 60 begikk selvmord og 12 døde av unaturlige årsaker. I den påfølgende undertrykkelsen av de reaksjonære ble over 21.300 mennesker henrettet, og over 4.300 begikk selvmord eller forsvant [11].

Den store hungersnøden

Det aller høyeste antall døde ble registrert under Den store hungersnøden i Kina kort tid etter Det store spranget fremover. [12] I artikkelen ”Den store hungersnøden” i boka *Historiske Dokumenter av Folkerepublikken Kina* står det: ”Antall unaturlige dødsfall og reduserte fødsler i perioden 1959 til 1961 estimeres til å være rundt 40 millioner... Kinas avfolkning med 40 millioner er trolig verdens største hungersnød i dette århundre.” [13]

Den store hungersnøden ble feilaktig stemplet som ”Tre-års naturkatastrofe” av KKP. I virkeligheten hadde disse tre årene gunstige værforhold uten noen massive naturkatastrofer som oversvømmelse, tørke, orkan, tsunami, jordskjelv, frost, hagl eller gresshoppeplager. ”Katastrofen” var utelukken- de forårsaket av mennesker. Kampanjen Det store spranget fremover påbød at alle kinesere skulle delta i stålproduksjon. Bøndene ble tvunget til å forlate sine avlinger, som ble stående og råtnet på rot. Til tross for dette forlangte funksjonærene i alle regionene økt produksjonsutbytte. He Yiran, førstesekretær i Kommunistpartiet i Forstanderskap av Liuzhou, fabrikkerte helt alene et sjokkerende utbytte på ”65.000 kilogram råris per *mu* [14]” i området Huanjing. Dette var rett etter plenumsmøtet i Lushan da KKP’s ”anti-høyre”-kampanje spredte seg over hele landet. For å demonstrere at KKP til en hver tid hadde rett, ble avlingene ekspropriert av myndighetene som en form for beskatning i overensstemmelse med det overdrevne rapporterte utbyttet. Som følge av dette ble bøndenes kornrasjoner, såkorn og annen mat konfiskert. Da kravet fremdeles ikke kunne oppfylles, ble bøndene anklaget for å gjemme avlingene sine unna.

He Yiran sa en gang at man må slite for å komme på førsteplass i konkurransen om høyest mulig utbytte, uansett hvor mange mennesker som ville dø i Liuzhou. Noen bønder ble fratatt alt, med bare et par håndfuller ris tilbake, gjemt i urintanken. Partikomiteen i distriktet Xunle i området Huanjiang utstedte til og med en ordre som forbød matlaging og hindret bøndene å spise avlingen. Militsen patruljerte på natten. Dersom de så lys fra et bål, ville de fortsette mot bålet og gjennomføre razzia. Mange bønder turte ikke å tilberede spiselige, ville urter eller bark, og de døde av sult.

Gjennom historien har myndighetene under hungersnød forsynt ofrene med risgrøt, fordelt avlingene og tillatt ofrene å flykte fra hungersnøden. KKP betraktet derimot flukt fra hungersnøden som en skam for partiets ære, og ga militsen ordre om å blokkere veiene for å hindre ofrene i å flykte fra nøden. Da bøndene ble så sultne at de stjal korn fra kornlagrene, ga KKP ordre om å skyte mot folkene for å hindre plyndring, og de drepte ble stemplet som kontrarevolusjonære elementer. Et stort antall bønder sultet i hjel i mange provinser, så som provinsene Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan og Guangxi. Fremdeles ble sultne bønder tvunget til å delta i irrigasjonsarbeid, bygging av demninger og stålproduksjon. Mange segnet om og falt under arbeidet og reiste seg aldri igjen. Til

slutt hadde de gjenlevende ikke krefter til å begrave de døde. Mange landsbyer ble fullstendig utdødd ettersom familiene sultet i hjel, en etter en.

I de mest alvorlige hungersnøder i Kinas historie forut for KKP, var det tilfeller der familier byttet barn og spiste dem, men ingen spiste sine egne barn. Under KKP's regime ble imidlertid folk drevet til å spise de som var døde, slakte de som hadde flyktet fra andre regioner, til og med egne barn. Forfatteren Sha Qing skildret denne scenen i sin bok *Yi Xi Da Di Wan (An Obscure Land of Bayou)*: I en bondes familie under Den store hungersnøden var en far etterlatt bare med sin sønn og datter. En dag ble datteren drevet ut av huset av faren. Da hun kom tilbake, kunne hun ikke finne sin yngre bror, men så hvit olje som fløt i en stor kjele og en stabel med ben ved siden av ovnen. Noen dager senere tilsatte faren mer vann i gryten og ba datteren komme nærmere. Jenta var redd, og tryglet faren fra utsiden av døren: "Pappa, vær så snill, spis meg ikke. Jeg kan sanke ved og lage mat for deg. Dersom du spiser meg, vil ingen andre gjøre dette for deg."

Det fulle omfanget og antallet tragedier som dette er ukjent. Likevel, feilaktig fremstilte KKP dette til å være en edel ære, og hevdet at KKP ledet folk tappert til å bekjempe "naturkatastrofene". KKP fortsatte å omtale seg selv som "stor, praktfull og korrekt."

Etter plenumsmøtet i Lushan i 1959 ble general Peng Dehuai [15] fratatt sin beføyelse til å snakke åpent ut for folket. En gruppe statsfunksjonærer og nøkkelpersonell som våget å fortelle sannheten, ble avskjediget fra sine poster, anholdt og etterforsket. Etter dette våget ingen å snakke åpent ut. Istedenfor å rapportere sannheten, skjulte folk fakta om sultedød for å beskytte sine egne offisielle posisjoner under Den store hungersnøden. Provinsen Gansu nektet til og med matvarehjelp fra provinsen Shasnx og hevdet at Gansu hadde en altfor stor matvareforsyning.

Den store hungersnøden var også en kvalifiseringstest for KKP's kjernepersonell. I følge KKP's kriterier hadde dette personellet stått imot og ikke fortalt sannheten i møte med 10-talls millioner folk som holdt på å sulte i hjel, og de var helt opplagt "kvalifiserte". Med denne testen trodde KKP at ingenting, så som menneskelige følelser og himmelske prinsipper, ville bli en psykologisk byrde som kunne hindre dem i å følge partiets linje. Etter Den store hungersnøden deltok de ansvarlige provinsfunksjonærene bare i en formell selvkritikk. Li Jingquan, KKP-sekretær i Provinsen Sichuan, der millioner av mennesker døde av sult, ble forfremmet til å bli førstesekretær for KKP's sørvestlige distriktskontor.

Fra Kulturrevolusjonen og Tinanmen-massakren til Falun Gong

Kulturrevolusjonen ble formelt lansert 16. mai 1966 og varte til 1976. Denne perioden ble omtalt som "Ti-års-katastrofen", til og med av KKP. Senere sa tideligere generalsekretær Hu Yaobang i et intervju med en jugo-

slavisk reporter: "På den tiden var nær 100 millioner mennesker implisert, og det var en tiendedel av Kinas befolkning."

I Fakta om den Politiske Kampanjen etter at Folkerepublikken Kina ble grunnlagt heter det: "I mai 1984, etter 31 måneder med intensiv etterforskning, verifisering og rekalkulering av KKP's sentralkomite, er tallene relatert til kulturrevolusjonen følgende: over 4,2 millioner anholdt og etterforsket, over 1.728.000 unaturlige dødsfall, over 135.000 stemplet som kontra-revolusjonære og henrettet; over 237.000 drept, over 7,03 millioner ble invalidisert i væpnede angrep og 71.200 familier ble ødelagt. "Offisiell statistikk, satt sammen av informasjon fra ulike områder, viser at 7,73 millioner døde av unaturlige årsaker under kulturrevolusjonen."

I tillegg til de som ble slått i hjel, gikk det i starten av Kulturrevolusjonen en bølge av selvmord. Mange berømte intellektuelle, som Lao She, Lu Fei, Jian Bozhan, Wu Han og Chu Anping begikk selvmord i et tidlig stadium av Kulturrevolusjonen.

Kulturrevolusjonen var den mest vanvittige venstreorienterte perioden i Kina. Drap ble konkurransemiddel for å vise ens revolusjonære holdninger. Derfor ble slaktingen av "klassefiender" ekstremt grusom og brutal.

Politikken om "reform og åpenhet" åpnet i høy grad opp for informasjon. Dette gjorde at mange utenlandske reportere kunne bevitne studentmassakren på Tiananmen Square i 1989 og sende fjernsynsrapporter som viste stridsvogner som jaget og knuste studenter til døde.

Ti år senere, den 20. juli 1999, satte Jiang Zemin i gang undertrykkelsen av Falun Gong. I slutten av 2002 ble det i Fastlandskina bekreftet fra innside-kilder innen det offentlige at informasjon om over 7.000 dødsfall i varetektssentre, tvangsarbeidsleire, fengsler og mentalsykehus, der det gjennomsnittelig ble drept syv personer hver dag, ble holdt skjult.

Nå for tiden tar KKP livet av mye færre mennesker enn tidligere da millioner eller 10-talls millioner ble drept. Det er to viktige årsaker til dette. På den ene siden har partiet fordervet sinnene til den kinesiske befolkningen med sin partikultur slik at de nå er blitt mer føyelige og kyniske. På den andre siden har, på grunn av en overdreven korrupsjon og underslag blant KKP-funksjonærer, den kinesiske økonomien blitt en type "transfusjons-økonomi", og er stort sett avhengig av utenlandsk kapital for å opprettholde økonomisk vekst og sosial stabilitet. KKP husker godt de økonomiske sanksjonene som følge av massakren på Tiananmen Square, og er bevisst at åpenlyse drap ville føre til tilbaketrekning av utenlandsk kapital, noe som ville være en fare for det totalitære regimet.

Ikke desto mindre har KKP aldri sluttet å slakte folk bak lukkede dører, men dagens KKP sparer ingen midler for å skjule de blodige bevisene.

II. Ekstremt grusomme drapsmetoder

Alt det KKP gjør, tjener bare ett formål, nemlig å øke og opprettholde sin makt. Drap er et veldig viktig middel for KKP til å beholde makten. Desto flere som blir drept og desto grusommere drapene er, desto større er den skrekkinngytende effekten. Denne terroren startet så tidlig som før Den kinesisk-japanske krigen.

Massakren i det nordlige Kina under den kinesisk-japanske krigen

Da den tidligere amerikanske presidenten Hoover har anbefalt boken *Enemy Within* av Father Raymond J. De Jaegher, [16] uttalte Hoover at boken eksponerte kommunistbevegelsenes nakne terror. Han anbefalte den til alle som var villige til å forstå en slik ond kraft i vår verden.

I denne boken fortalte De Jaegher historier om hvordan KKP brukte vold til å skremme folk til underkastelse. For eksempel forlangte KKP en dag at alle skulle møte frem på en plass i landsbyen. Lærerne tok barna fra skolen til møtestedet. Hensikten med dette oppmøtet var å se 13 patriotisk unge menn bli drept. Etter at den fabrikkerte siktelsen var forkynt for ofrene, ga KKP den skrekkslagne læreren ordre om at barna skulle syng patriotiske sanger. Mens barna sang, dukket noen opp på scenen. Det var ingen danser, men en bøddel med en skarp kniv i hendene. Bøddelen var en barsk, robust, ung kommunistisk soldat med sterke armer. Soldaten gikk bak det første offeret, hevet raskt en stor, skarp kniv og skar nedover. Det første hodet falt ned på bakken. Blodet sprutet som en fontene idet hodet rullet bortover. Barnas hysteriske sang gikk over til kaotiske skrik og gråt. Læreren holdt takten og prøvde å holde sangen gående. Hennes taktklokke hørtes stadig i kaoset.

Bøddelen hugget 13 ganger, og 13 hoder falt. Etter dette kom flere kommunistiske soldater. De kuttet opp ofrenes bryst og skar ut ofrenes hjerter for et spisegilde. All denne brutaliteten forgikk rett foran øynene på barna. Barna ble bleke av redsel, og noen kastet opp. Læreren skjelte ut soldatene, lot barna stille opp og returnerte til skolen.

Etter denne hendelsen så Father De Jaegher at barn ofte ble tvunget til å være vitne til drap. Barna ble vant til slike blodige scener og ble følelsesløse ovenfor drapene, noen begynte til og med å nyte opphisselsen.

Når KKP følte at enkle drap ikke var skremmende og opphissende nok, fant de opp alle slags torturmetoder. For eksempel ble noen tvangsforet med en sterk saltblanding uten at de fikk drikke, og ofrene ville da lide av tørst til de døde, noen ble kledd nakne og tvunget til å rulle seg i knust glass eller noen ble kastet i et hull i isen på en frossen elv om vinteren, og de enten frøs i hjel eller druknet.

De Jargher skrev at KKP-medlemmer i provinsen Shanxi hadde funnet opp en fryktelig torturmetode. En dag da han gikk en tur i byen, stoppet han foran en restaurant og stirret på et stort kokekar. Senere ble det kjøpt flere svære kar, og umiddelbart begynte de å arrestere noen som var mot Kommunistpartiet. Mens den hurtige rettsaken pågikk, ble karene fylt med vann og varmet opp til kokepunktet. De tre ofrene ble etter rettsaken kledd nakne og kastet i de kokende karene for å dø. I Pingshan var De Jaegher vitne til at en far ble flådd levende. KKP-medlemmene tvang sønnen til å se på og delta i denne umennesklige torturen, til å se faren dø i en ulidelig smerte og høre hans skrik. De helte så eddik og syre på farens kropp, og så ble huden hans raskt skrelt av. De startet fra ryggen, deretter opp til skuldrene, og snart var huden fra hele kroppen fjernet, kun med huden på hodet intakt. Faren døde i løpet av noen minutter.

Den røde terroren i “Røde august” og kannibalsismen i Guangxi

Selv ikke etter å ha oppnådd fullstendig kontroll over landet, sluttet CCP med volden. Under Kulturrevolusjonen ble denne typen vold enda verre.

Den 18. august 1966 møtte Mao Zedong representanter for rødegardistene i Tårnet på Tiananmen Square. Song Binbin, datter til kommunistlederen Song Renqiong, satte et emblem for rødegardistene på armen til Mao. Da Mao hørte Song Binbins navn, som betyr vennlig og høflig, sa han: ”Vi trenger flere voldshandlinger. ”Derfor endret Song navnet sitt til Song Yaowu (som bokstavelig talt betyr ”ønsker vold”).

Væpnede voldelige angrep spredde seg snart over hele landet. Den yngre generasjonen, som var oppdratt med kommunistisk ateisme, hadde verken frykt eller bekymringer. Under direkte ledelse av KKP og veiledet av Maos instruksjoner, begynte rødegardistene over hele landet, de var fanatiske og uvitende og som satte seg selv over loven, å banke opp folk og ransake deres hjem. I mange strøk ble alle de ”fire svarte klassene” (godseiere og rike bønder, reaksjonære, dårlige elementer og høyreorienterte) og deres familier utslettet i overensstemmelse med en politisk beslutning om folke-mord. Et typisk eksempel var i området Daxing nær Beijing der, mellom 27. august og 1. september i 1966, totalt 325 mennesker ble drept i 48 brigader i 13 folkekommuner. Den eldste av de drepte var 80 år gammel og den yngste var bare 38 dager gammel. Tjueto hele husstander ble drept uten at noen ble spart.

Å slå i hjel en person var helt vanlig på den tiden. På Shatan-gaten torturerte en gruppe mannlige rødegardister en gammel kvinne med metallkjeder og lærbelter til hun ikke kunne bevege seg, og fremdeles hoppet en kvinnelig rødegardist på kroppen hennes og trampet henne på magen. Den gamle kvinnen døde av dette. ... Da rødegardistene ransakte hjemmet til en "godseiers hustru" (en ensom enke) nær Congwenmeng, tvang de hver eneste av naboene til å komme med en bolle med kokende vann som de helte ned i den gamle damens krage inntil kroppen hennes var ødelagt. Noen dager senere ble den gamle damen funnet død i rommet, og kroppen var dekket av larver. ... Det var mange forskjellige måter å drepe på, blant annet å bli slått i hjel med køller og batonger, kuttet med en sigd eller kvalt til døde med tau. ... Spedbarn ble drept på den mest brutale måten. Drapsmannen delte et spedbarn i to ved å stå på de ene foten og rykke hardt i den andre foten. (Investigation of Daxing Massacre by Yu Luowen) [17]

Kannibalismen i Guangxi var enda mer umenneskelig enn massakren i Daxing. Skribenten Zheng Yim, forfatter av boken *Scarlet Memorial* beskrev kannibalismens utbredelse og fremdrift i tre faser. [18].

I det første stadiet, begynnerstadiet, var terroren skjult og dystert. I årsrapporter for distriktet er en typisk episode beskrevet: ved midnatt gikk drapsmennene på tå-hev for å finne sitt offer, som ble skåret opp hvoretter hjerte og lever ble fjernet. Ettersom de var uerfarne og redde, tok de lungen hans ved en feiltakelse, og måtte da gå tilbake igjen. Straks de hadde koka hjertet og leveren, kom noen med brennevin hjemmefra, noen skaffet krydder og så spiste drapsmennene de menneskelige organene i stillhet og i lyset fra ilden i ovnen.

I det andre stadiet var terroren på topp, og den var åpen og offentlig. I dette stadiet hadde morderne fått mer trening og blitt mer erfarne, og de fjernet hjerter og levre mens ofrene fortsatt var i live. De lærte dette også ut til andre, og foredlet sin teknikk til fullkommenhet. For eksempel, når de skar opp en levende person, var det nok bare å skjære et kryss i offerets mage, trå på kroppen hans (dersom offeret var bundet til et tre, kunne de støte mot nedre del av buken med et kne) hvoretter hjertet og andre organer da bare falt ut. Lederen av mordgjengen hadde rett på hjertet, leveren og kjønnsorganene, mens de andre fikk ta det som var igjen. Disse voldsomme, men forferdelige episodene var omgitt av vaiende flagg og slagord.

Det tredje stadiet var galskap. Kannibalismen ble en svært utbredt bevegelse. I distriktet Wuxuan spiste folk andre mennesker som galne, omtrent som ville hunder spiser døde kroppar under en epidemi. Ofrene ble først "offentlig kritisert". Dette ble alltid fulgt opp med drap og deretter kannibalisme. Straks et offer falt om, død eller levende, trakk folk knivene som de

hadde klargjort, omringet offeret og kuttet opp de kroppsdelene de kunne få tak i. På dette stadiet var alle vanlige borgere involvert i kannibalismen. ”Klassekamporkanen” blåste ut all sans for synd og menneskelig natur fra folks sinn. Kannibalismen spredte seg som en epidemi, og folk gledet seg over disse kannibalske festmåltidene. De spiste hver eneste del av kroppen, både hjerte, kjøtt, lever, nyrer, albuer, føtter og sener. Menneskekropper ble tilberedt på mange forskjellige måter, kokt, dampkokt, stekt, bakt og grillspekt. ... Folk drakk brennevin eller vin og spilte spill mens de spiste menneskekropper. Da fenomenet var på topp, hadde kafeteriaen i Den revolusjonære komité, den høyeste statsorganisasjonen i området Wuxuan, til og med menneskelige matretter på menyen.

Det er feilaktig å tro at en slik kannibalsk festival bare var et uorganisert fenomen blant folk. KKP var en totalitær organisasjon som kontrollerte hver eneste del av samfunnet. Uten KKP's oppfordring og manipulering kunne aldri denne kannibalske bevegelsen ha forekommet.

I en sang skrevet av KKP for å rose seg selv, står det: ”Det gamle samfunnet [19] gjorde mennesker om til gjenferder, det nye samfunnet gjør gjenferder om til mennesker.” Disse drapene og kannibalske gildene viser imidlertid at KKP kunne forvandle et menneske til et monster eller en djevel fordi det i seg selv er grusommere enn et hvilket som helst monster eller djevel.

Forfølgelsen av Falun Gong

Etter at Kinas folk gikk inn i en ny periode med datamaskiner og romferd og kunne snakke privat om menneskerettigheter, frihet og demokrati, tror mange at de makabre og motbydelige grusomhetene tilhører fortiden. KKP har kledd seg i siviliserte klær og klargjort seg til å forbinde seg med resten av verden.

Men dette er langt fra sannheten. Da KKP oppdaget at det fantes en gruppe som verken fryktet dets grusomme tortur eller drap, grep det til enda mer maniske midler. Den gruppen som er blitt forfulgt på denne måten, heter Falun Gong.

Rødegardistenes vold og kannibalismen i provinsen Guangxi var innrettet på å eliminere ofrenes kropp ved å drepe noen i løpet av minutter eller timer. Falun Gong-utøvere blir forfulgt for å tvinge dem til å gi opp deres tro på ”Sannhet, Medfølelse og Toleranse”. Ofte varer den grusomme torturen i flere dager, flere måneder eller til og med i flere år. Det er antatt at over 10.000 Falun Gong-utøvere har dødd som følge av tortur.

Falun Gong-utøvere som har lidd all slags forskjellig tortur og flyktet fra dødens hule hånd, har berettet om over 100 grusomme torturmetoder. De følgende er bare et par eksempler.

Den mest brukte torturmetoden for å mishandle Falun Gong-utøvere er kraftige slag. Politi og ledende fanger slår utøvere direkte og egger også andre fanger til å banke dem opp. Mange utøvere er blitt døde etter å ha blitt banket opp. Deres ytre øreganger er blitt revet i stykker, øyeeplene knust, tennene brukket og skallen, ryggrad, brystkasse, krageben, bekken, armer og bein brukket, armer og bein er blitt amputert som følge av mishandlingen. Noen torturister har hensynsløst presset og knust mannlige utøvers testikler og sparket kvinnelige utøvere i området ved kjønnsorganene. Dersom utøverne ikke ga opp, fortsatte torturen og slagene til utøvernes hud revnet, og det var med åpne kjønntår. Selv om utøverne var blitt fullstendig vansiret av tortur og dekket med blod, fortsatte vaktene å helle saltvann på dem og gi dem støt med elektriske batonger. Det luktet brent kjøtt og blod, og det hørtes tragiske angstskriv. Torturistene tredde også plastposer over utøvernes hoder i et forsøk på å få dem til å gi etter av frykt for å bli kvalt.

Elektrosjokk er en annen, svært vanlig metode som ofte blir brukt til å torturere Falun Gong-utøvere i kinesiske tvangsarbeidsleire. Politiet har brukt elektriske batonger mot sensitive deler av utøverens kropp, blant annet på munnen, toppen av hodet, brystet, kjønnsorganene, hoftene, lårene, fotsålen, kvinnelige utøvers bryster og mannlige utøvers penis. Noen ganger har politimenn samtidig brukt flere elektriske batonger mot utøvere helt til man kunne lukte brent kjøtt og de skadde delene ble mørke og fiolette. Noen ganger ga de samtidig elektriske støt mot hodet og anus. Politiet brukte ofte ti eller flere elektriske batonger samtidig for å slå utøvere over en lengre tidsperiode. Normalt sett har en elektrisk batong en spenning på ti tusener volt. Når den lades ut, avgir den et blått lys med en statisk-lignende lyd. Når den elektriske strømmen går gjennom en persons kropp, føles det som å bli brent eller bitt av slanger. Hvert eneste støt er like smertefullt som et slangebitt. Ofrenes hud blir rød, ødelagt og brent, og det går betenelse i sårene. Det finnes til og med enda kraftigere batonger med enda høyere spenning, og de får offeret til å føle som om det blir slått i hodet med en hammer.

Politier har også brukt sigarettglør til å brennemerke utøverne på hendene, ansiktet, nedre del av føttene, brystet, ryggen, brystvortene og så videre. De bruker sigarettennere til å brenne utøvernes hender og kjønnsorganer. Spesiellagede jernstenger blir varmet opp i ovner til de blir rødgledende. Deretter blir de brukt til å brenne utøverne på beina. Politiet bruker også glødende kull til å brenne utøverne i ansiktet. Politiet brant en utøver til døde som fortsatt hadde pust og puls etter å ha gått igjennom grusom tortur. Politiet hevdet at dødsårsaken var "selvbrenning".

Politiet har slått kvinnelige utøvers bryster og områder rundt kjønnsorganene. De har voldtatt og gruppevoldtatt kvinnelige utøvere. I tillegg har politiet kledd kvinnelige utøvere nakne og kastet dem inn i celler med mannlige fanger som da voldtok dem. De har brukt elektriske batonger mot

brystene og kjønnsorganene deres. De har brukt sigarettene til å brenne brystvortene og stukket elektriske batonger inn i vagina på kvinnelige utøvere for elektrisk støt. De har bundet sammen fire tannbørster og stappet dem inn i vagina på kvinnelige utøvere og pusset og vridd med tannbørstene. De har heftet kvinnelige utøvers intime deler med jernkroker. Kvinnelige utøvere er blitt bakbundet, med hendene låst bak ryggen, og deres brystvorter er koblet til ledninger med elektrisk strøm.

De tvang Falun Gong-utøvere til å ha på seg ”tvangstrøyer” [20], og bandt deretter armene i kryss bak ryggen. De trakk utøvers armer over skuldrene til fronten av brystet, bandt utøvernes legger opp og hang dem på utsiden av vinduet. Samtidig kneblet de utøverne med tørkle foran munner og satte på dem en hodetelefon som kontinuerlig spilte tekster som baktalte Falun Gong. I følge et øyenvitne; de som ble utsatt for denne typen tortur, brakk og ødela raskt armer, sener, skuldre, ankler og albuer. De som er blitt torturert på denne måten over lang tid har fullstendig ødelagt ryggen og dør i pinefull smerte.

De kaster også utøvere inn i fangehull, fylt med kloakk. De slår bambuspinner under fingerne til utøvere og tvinger dem til å leve i rom fulle med damp og med røde, grønne, gule, hvite og andre typer mugg i taket, på gulvene og på veggene, og dette forårsaker at sårene blir betente. De får også hunder, slanger og skorpioner til å bite utøvere og injiserer utøvere med medisiner som ødelegger nervesystemet. Dette er bare noen av de måtene som benyttes til å torturere utøvere i arbeidsleirene.

III. Grusomme interne kamper i partiet

Ettersom KKP samler sine medlemmer på grunnlag av Partinaturen istedenfor moral og rettferdighet, er lojaliteten blant medlemmene til den øverste lederen, spesielt blant seniorfunksjonærene, et sentralt spørsmål. Det er nødvendig for partiet å skape en atmosfære av terror ved å drepe en del av medlemmene. De som overlever, ser at når den øverste diktatoren ønsker at noen skal dø, vil den personen få en ussel død.

De interne kampene i Kommunistpartiet er velkjente. Alle medlemmene i Det russiske kommunistpartiets politibyrå ble i de to første periodene, utenom Lenin, som allerede var død, og selv Stalin ble henrettet eller begikk selvmord. Tre av fire marskalker ble henrettet, tre av fire øverstkommanderende ble henrettet, alle ti øverstkommanderende i Den andre armeen ble henrettet, 57 av de 85 øverste i hæravdelinger ble henrettet og 110 av 195 divisjonskommanderende ble henrettet.

KKP har alltid forsvart “ brutale kamper og ubarmhjertige angrep”. En slik taktikk var ikke bare innrettet mot folk utenfor partiet. Så tidlig som i revolusjonsperioden i provinsen Jiangxi hadde KKP allerede drept veldig mange fra Anti-Bolsjevik-gruppen (AB Gruppen) slik at bare et fåtall over-

levende kunne kjempe i krigen. I byen Yan'an gjennomførte partiet en "omskoleringskampanje". Senere, etter å ha etablert seg i politikken, ble Gao Gang, Rao Shushi [22], Hu Feng, og Peng Dehuai eliminert. Da Kulturrevolusjonen begynte, var nesten alle seniormedlemmene innen partiet blitt eliminert. Ingen av de tidligere generalsekretærene i KKP fikk et godt endeligt.

Liu Shaoqi, tidligere kinesisk president og rangert som nummer to i landet, fikk en ulykkelig død. På hans 70 års fødselsdag, ble Wang Dongxing (Maos førstelivvakt) bedt av Mao Zedong og Zhou Enlai om å ta med en radio som presang til Liu Shaoqi og la ham høre en offisiell rapport fra den Åttende plenumssamlingen av den 12. sentralkomiteen, der det het: "Utviss forræderen, spionen og overløperen Liu Shaoqi for alltid fra partiet og fortsett med å avsløre og kritisere Liu Shaoqi og hans medsammensvorne til forræderi og landsforræderi.

Liu Shaoqi ble mentalt knust, og hans sykdom ble raskt verre. Ettersom han var bundet til sengen over lang tid og ikke kunne bevege seg, hadde det utviklet seg betente liggesår i nakken, ryggen, hoften og foten. Når han fikk sterke smerter, grep han tak i klær, blader eller andres armer og slapp ikke. Derfor ble det enkelt nok plassert en hard plastflaske i hendene hans. Da han døde, hadde to harde plastflasker fått form som et timeglass av de harde håndgrepen.

I oktober 1969 var Liu Shaoqis kropp i ferd med å råtne, og det infiserte pusset luktet sterkt. Han var tynn som en jernbaneskinne og på grensen til å dø. Men spesialinspektøren fra den sentrale partikomiteen tillot ham ikke å ta en dusj eller snu seg rundt for å skifte klær. I stedet kledde de av alle klærne, pakket han inn i et lappeteppe og sendte han med fly fra Beijing til byen Kaifeng, og der stengte de ham inne i kjelleren i en solid boligblokk. Om han fikk høy feber, ga de ham ingen medikamenter, men sendte til og med det medisinske personalet vekk. Da Liu Shaoqi døde, var kroppen hans fullstendig degenerert, og hans bustete, hvite hår var to fot langt. To dager senere, ved midnatt, ble han kremert som en person, sterkt infisert av sykdom. Sengetøyet, puten og det andre han etterlot seg, ble også kremert. På Liu's obduksjonskort stod det: Navn: Liu Weihuang. Yrke: arbeidsledig. Dødsårsak: sykdom. KKP torturerte landets president til døde på denne måten uten å angi noen klar årsak.

IV. Eksporterer revolusjonen og dreper folk utenlands

I tillegg til med stor glede og ved bruk av ulike metoder å drepe folk i Kina og innen partiet, var partiet også delaktig i drap av folk utenlands, blant annet av kinesere bosatt i utlandet, for å eksportere "revolusjonen". Røde Khmer er et typisk eksempel.

Pol Pots Røde Khmer holdt det gående i Kambodsja i bare fire år. Ikke desto mindre ble mer enn to millioner mennesker drept i dette lille landet i tidsrommet 1975 til 1978 med en befolkning på kun åtte millioner, hvorav 200.000 var kinesere.

Røde Khmers forbrytelser er utallige, men vi skal ikke drøfte dem her. Vi må likevel behandle Røde Khmers relasjon med KKP.

Pol Pot dyrket Mao Zedong. I begynnelsen av 1965 besøkte han Kina fire ganger for personlig å høre Mao Zedongs teorier. Så tidlig som i november 1965 oppholdt Pol Pot seg i Kina i tre måneder. Chen Boda og Zhang Chunqiao diskuterte teoriene med ham, så som ”politisk makt som vokser ut av et geværløp,” ”klassekamp,” proletariats diktatur” og så videre. Senere tjente dette som grunnlag for hvordan han styrte Kambodsja. Etter at han returnerte til Kambodsja, forandret Pol Pot navnet på partiet sitt til Kambodsjas kommunistiske parti og etablerte revolusjonsbaser i henhold til KKP’s modell for å omringe byene fra landsbygdene.

I 1968 etablerte Kambodsjas kommunistiske parti offisielt en egen hær. I slutten av 1969 hadde den litt over 3.000 mennesker. Men i 1975, før de angrep og okkuperte byen Phnom Peng, var armeen blitt velutstyrt og med en styrke på 80.000 modige soldater. Dette var helt og holdent takket være KKP’s støtte. Boken *Dokumentaren om å støtte Vietnam og bekjempe Amerika* av Wang Xiangen [24], beskriver at Kina i 1970 ga Pol Pot våpen og utstyr for 30.000 soldater. I april 1975 overtok Pol Pot Kambodsjas hovedstat, og to måneder senere dro han til Beijing for å besøke og lytte til KKP’s instruksjoner. Det er tydelig at drapene til Røde Khmer ikke kunne ha funnet sted uten støtte i KKP’s teorier og dets materielle støtte.

For eksempel ble Prins Sihanouk, etter at hans to sønner var blitt drept av Kommunistpartiet i Kambodsja, etter Zhou Enlais ordre sent til Beijing av et lydige Kambodsjas kommunistiske parti. Det var velkjent at når Kambodsjas kommunistiske parti drepte, drepte de ”til og med fosteret” for å unngå mulige problemer i fremtiden. Men på Zhou Enlais anmodning, adlød Pol Pot uten å protestere.

Zhou Enlai kunne redde Sihanouk ved å si et ord, men KKP protesterte ikke da mer enn 200.000 kinesere ble drept av Kambodsjas kommunistiske parti. På den tiden gikk kambodsjanske kinesere til den kinesiske ambassaden for å få hjelp, men ambassaden ignorerte dem.

I mai 1998, da drap og voldtekt av etniske Kinesere pågikk i stor skala i Indonesia, sa ikke KKP et ord. De tilbød ingen hjelp og blokkerte til og med nyhetene i Kina. Det kunne se ut som om de kinesiske myndighetene ikke brydde seg noe om skjebnene til kinesere bosatt i utlandet; og de tilbød ikke engang humanitær hjelp.

V. Ødelegger familien.

Det er umulig å telle hvor mange som er blitt drept i KKP's politiske kampanjer. Blant folket er det ikke mulig å gjøre noen statistisk kartlegging på grunn av blokkert informasjon og barrierer mellom forskjellige regioner, etniske grupper og lokale dialekter. KKP's myndigheter ville aldri gjennomføre en slik kartlegging ettersom det ville være å grave sin egen grav. KKP foretrekker å utelate detaljene når den skriver sin egen historie.

Antall familier ødelagt av KKP er det enda mer umulig å kjenne til. I noen tilfeller kunne en person dø, og hele familien ble knust. I andre tilfeller døde hele familien. Selv om ingen døde, ble mange tvunget til å skille seg. Far og sønn, mor og datter ble tvunget til å fornekte sine slektskap. Noen ble lemlestet, noen ble gale og noen døde unge på grunn av alvorlig sykdom etter tortur. Listen over alle familietragediene er helt ufullstendig.

Yomiuri News i Japan rapporterte en gang at over halvparten av den kinesiske befolkningen er blitt forfulgt av KKP. Dersom dette er sant, blir antall familier ødelagt av KKP estimert til over 100 millioner.

Zhang Zhixin [25] er blitt et familiært navn takket være en mengde rapporter om hennes historie. Mange kjenner til at hun led under fysisk tortur, gjengvoldtekt og mental tortur. Til slutt ble hun drevet til galskap og skutt i hjel etter at halsen var skåret åpen. Men få vet kanskje at det er en annen forferdelig historie bak denne tragedien – til og med hennes familiemedlemmer måtte delta på ”studiemøter for de dødsdømte fangenes familier.”

Zhang Zhixins datter Lin Lin mintes fra tidlig våren 1975:

En person fra domstolen i Shengyang erklærte høyt og tydelig: ”Din mor er en ekte, stakk konservativ anti-revolusjonær. Hun nekter å akseptere og reformere seg og er uforbederlig gjenstridig. Hun er imot vår store leder formann Mao, mot den uovervinnelige Mao Zedongs tanker og mot den revolusjonære retningen til formann Maos proletariat. Med en forbrytelse ovenpå en annen, vurderer myndighetene en høyere straff. Dersom hun blir henrettet, hva er din holding?” Jeg var overrasket og visste ikke helt hva jeg skulle svare. Mitt hjerte var knust. Men jeg lot som om jeg var rolig, og prøvde det beste jeg kunne å holde tårene tilbake. Min far hadde fortalt meg at jeg ikke kunne gråte foran andre, ellers kunne vi ikke fornekte vår relasjon med min mor. Far svarte for meg: ”Om dette er tilfelle, kan myndighetene fritt gjøre hva som anses å være nødvendig.”

Personen fra retten spurte igjen: “ Vil dere hente hennes kropp dersom hun blir henrettet? Vil dere hente eiendelene hennes i fengselet?” Jeg senket hodet og sa ingenting. Faren min svarte for meg igjen: “Vi trenger ingenting.” ... Far holdt meg og broren min med hendene og gikk ut av distriktshuset. Vi sjanglet av sted hjemover mot en bitende snøstorm. Vi lagde ikke mat; far delte det eneste vi hadde hjemme og gav det til meg og broren min. Han sa: ” Spis ferdig og gå tidlig til sengs.” Jeg lå stille på leiresengen. Far satte seg ned og stirret fortumlet inn i lyset. Han reiste seg, åpnet forsiktig kofferten som vi hadde med oss fra vårt gamle hjem i Shenyang, og tok ut et bilde av mor. Han så på det og kunne ikke holde tårene tilbake.

Jeg stod opp av sengen, la hodet i fars armer og begynte å gråte høyt. Far strøk meg og sa: ”Ikke gjør det, vi kan ikke la naboene høre det.” Broren min våknet etter å ha hørt meg gråte. Far holdt armene tett rundt broren min og meg. Vi visste ikke hvor mange tårer vi hadde grått den natten, men vi kunne ikke gråte fritt. [26]

En av universitetets forelesere hadde en lykkelig familie, men familien hans møtte en katastrofe under prosessen med å korrigere de høyreorienterte. Under anti-høyre-kampanjen hadde konen hans stevnemøte med en som var stemplet som konservativ. Elskerens hennes ble senere sendt langt vekk og led meget. Ettersom hun, som ung pike, ikke kunne bli med, gav hun opp elskerens sin og giftet seg med foreleseren. Da elskerens hennes til slutt kom tilbake til hjembygden, måtte hun, som mor av flere barn, angre sitt tidligere forræderi. Hun insisterte på å skille seg fra mannen sin for å frigjøre seg fra sin dårlige samvittighet. På denne tiden var foreleseren over 50 år, og han kunne ikke akseptere de plutselige forandringene og ble gal. Han kledde seg naken og løp over alt for å finne et sted og starte livet på nytt. Til slutt forlot konen og deres barn ham. Den smertefulle separasjonen, bestemt av partiet, er et problem som ikke kan bli løst og er en uhelbredelig sosial sykdom som bare kunne erstatte en separasjon med en annen.

Familien er grunnsteinen i det kinesiske samfunnet. Det er også den tradisjonelle kulturens siste forsvar mot partikulturen. Derfor er det å ødelegge familien, det mest grusomme i KKPs drapshistorie.

Ettersom KKP hadde monopol på alle sosiale ressurser, ville en person som var klassifisert på motsatt side av diktatoren, umiddelbart møte en krise i livet, bli anklaget av alle i samfunnet og fratatt hans eller hennes verdighet. På grunn av den urettferdige behandlingen er familien det eneste trygge som kan være til trøst for disse uskyldige menneskene. Men med KKPs politikk og innblanding, ble familiemedlemmene holdt fra hverandre og kunne ikke trøste hverandre, ellers risikerte de raskt å bli merket og stemplet som motstandere av diktaturet. Zhang Zhixin ble for eksempel tvunget

til å skille seg. For mange ble familiemedlemmenes forræderi – angiveri, stridigheter, offentlig kritisering eller avstandtagen – den siste dråpen som tar livsmotet fra dem. Mange folk begikk selvmord som et resultat av dette.

VI. Forløpet og konsekvensene av drap

KKPs drapsideologi

KKP har alltid utropt seg selv som talentfull og kreativ i dets utvikling av marxist-leninisme, men i realiteten har KKP kreativt utviklet en makeløs ondskap i historien og verden over. Det bruker kommunistisk ideologi om sosial enhet til å bedra folk og intellektuelle. Det griper den underminerende troen på forskning og teknologi til å fremme en fullstendig ateisme. Det bruker kommunismen til å nekte privat eierskap, og det bruker Lenins teorier og voldelige revolusjoner til å styre landet. På samme tid kombinerer og deretter forsterker det de mest onde delene av kinesisk kultur, som avviker fra hovedstrømmene i kinesiske tradisjoner.

KKP har innført en egen fullstendig teori og struktur om ”revolusjon” og ”kontinuerlig revolusjon” under proletariats diktatur. Det bruker dette systemet til å forandre samfunnet og sikre partiets diktatur. Teorien har to deler – den økonomiske delen og superstrukturen under proletariats diktatur. Det økonomiske fundamentet bestemmer superstrukturen, mens superstrukturen tjener på det økonomiske fundamentet. For å forsterke superstrukturen, spesielt partiets makt, må det ført starte revolusjonen fra det økonomiske fundamentet, som omfatter:

- (1) Å drepe grunneierne for å løse produksjonsdelingen (produksjonsrelasjonene) [27] på landsbygda,
- (2) å drepe kapitalistene for å løse produksjonsdelingen i byene.

Innen superstrukturen ble drap gjentatte ganger utført for å opprettholde partiets absolutte, ideologiske kontroll. Dette omfatter:

(1) Løse problemet med de intellektuelles politiske holdinger overfor partiet.

Over en lang tidsperiode har KKP lansert flere kampanjer for å reformere de intellektuelles tanker. De intellektuelle ble anklaget for spissborgerlig individualisme, spissborgerlig ideologi, upolitiske synspunkter, klasseløs ideologi, liberalisme etc. KKP tok verdigheten fra de intellektuelle gjennom å hjernevaske dem og eliminere deres samvittighet. KKP eliminerte nesten fullstendig all uavhengig tenkning og mange andre gode kvaliteter blant de intellektuelle, herunder tradisjonen der man står opp for rettferdighet og vier sitt liv for å opprettholde rettferdighet. I denne tradisjonen skal man ikke la seg forlede av velstand og ære eller la seg avlede fra sitt formål, om fattig eller dunkel, heller ikke bøye seg for overordnede krefter

[28]. Man skulle være den første til å bekymre seg og den siste til å kreve sin del av lykken, [29] enhver vanlig borger skulle ta ansvar for sin nasjons suksess eller fiasko [30] og en gentleman forbedrer seg selv i det skjulte, men står frem for å forbedre hele landet. [31]

(2) Lansere en kulturrevolusjon og drepe folk for å sikre KKP's absolutte kulturelle og politiske lederskap.

KKP mobiliserte massekampanjer innen og utenfor partiet og satte i gang drap i kulturelle miljøer som litteratur, kunst, teater, historie og utdanning. Partiet angrep først berømte personer som "Tre-Familie Landsbyen" [32], Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She og Jian Bozan. Senere økte antallet drepte med "en liten gruppe innen partiet" og "en liten gruppe innen hæren" og til slutt eskalerte drapene fra alle innen partiet og hæren til alle rundt omkring i landet. I væpnede kamper ble de fysiske kroppene eliminert, i kulturelle angrep drepte de folkets sjel. Dette var en ekstremt kaotisk og voldelig periode under KKP's styre. Den onde siden av den menneskelige naturen ble forsterket til det maksimale på grunn av partiets behov for å fornye sin makt under kriser. Alle skulle egenrådige drepe "i revolusjonens navn" og "beskytte Formann Maos revolusjonære linje". Dette var en enestående og landsdekkende eksersis som eliminerte den menneskelige naturen.

(3) KKP skjøt mot studenter på Tianamen Square 4 Juni 1989 som svar på de demokratiske kravene i etterkant av Kulturrevolusjonen.

Dette var første gang KKP's hær drepte sivile i full offentlighet for å undertrykke folkets protest mot underslag, korrupsjon og hemmelige avtaler mellom offentlige tjenestemenn og foretningmenn samt deres krav om pressefrihet, ytringsfrihet og frihet til forsamling. For å spre hat mellom hæren og befolkningen arrangerte KKP under Tiananmen-massakren til og med at folk brant militære kjøretøy og drepte soldater. Tragedien der Folkets hær massakrerte sitt eget folk var regissert av partiet.

(4) Drar på grunnlag av ulik tro

Trosområdet er KKP's livslinje. For at dets kjetteri skulle bedra folket på den tiden, satte KKP helt fra starten av sitt styre i gang med å utrydde alle religioner og trossystem. Da de møtte en åndelig tro i en ny periode – Falun Gong – tok KKP igjen frem slaktekniven. KKP's strategi er å dra fordel av Falun Gongs prinsipper "Sannhet, Medfølelse og Toleranse" og det faktum at utøvere ikke lyver, ikke øver vold og ikke skaper sosial ustabilitet. Etter å ha samlet erfaring i forfølgelsen av Falun Gong, ble KKP mer i stand til selv å utrydde folk med annen tro. Denne gangen sto Jiang Zemin og KKP selv frem for å regissere drapene i stedet for å la andre folk eller grupper gjøre det.

(5) Drap for å dekke over sannheten

Folkets rett til å vite er et annet svakt punkt hos KKP, og det dreper også folk for å blokkere informasjon. Tidligere var ”å høre på fiendens radio og kringkasting” en grov forbrytelse som ble straffet med fengsel. I dag har Jiang Zemin, som følge av flere episoder der det statseide fjernsynet ble avbrutt av informasjon om fakta bak forfølgelsen av Falun Gong, utstedt en hemmelig ordre om ”å drepe uten barmhjertighet”. Liu Chengjun, som sto bak avbruddene og de alternative sendingene, ble torturert til døde. KKP mobiliserte ”610-kontoret” (en Gestapo-lignende organisasjon opprettet for forfølgelsen av Falun Gong), politiet, aktoratet, rettsvesenet og et massivt internett politisystem for å overvåke folket og alle dets handlinger.

(6) Fratar folk deres rett til å overleve for å ivareta egne interesser

KKPs teori om kontinuerlig revolusjon betyr i realiteten at det vil aldri gi opp sin makt. Akkurat nå har underslag og korrupsjon innen KKP utviklet seg til konflikter mellom partiets absolutte lederskap og folkets rett til å leve. Når folk organiserer seg for å beskytte sine rettigheter i samsvar med loven, bruker KKP vold og vifter med slakterkniven mot de såkalte ”hovedmennene” bak bevegelsene. KKP har allerede forberedt over en million væpnede politimenn for dette formålet. I dag er KKP enda bedre rustet til å drepe enn det var under Tinanmen-massakren i 1989 da det var nødt til å mobiliserte en midlertidig feltarme. Likevel er KKP kommet til et slikt ekstremt sårbart stadium at det til og med ”tar trær og gress som fiende når vinden blåser”, slik et kinesisk ordtak sier.

Vi kan se av det ovenstående at KKP er et ondt gjenferd i naturen. Uansett hvordan det forandrer seg på et gitt tid og sted for å opprettholde sin absolutte kontroll, vil KKP ikke kunne forandre sin morderske historie – det drepte folk før, det dreper folk nå og det vil fortsatt drepe folk i fremtiden.

Ulike drapsmetoder under ulike omstendigheter.

A. Hersker med propaganda

KKP har brukt forskjellige metoder til å drepe folk, avhengig av tidsperioden. I de fleste situasjoner har KKP brukt propaganda forut for drapene. KKP har ofte sagt at ”bare drap kan berolige folks indignasjon”, som om folk hadde oppfordret KKP til å drepe. I realiteten er ”folks indignasjon” fremkalt av KKP.

For eksempel var dramaet ”Den hvithårete jenta”, [33] et totalt vrangbilde av en folkelegende, og de fabrikkerte historiene om renteinnekravingen og vannfangeshullene i dramaet ”Liu Wencai” begge brukt som et verktøy for å ”utdanne” folk til å hate landeiere. KKP demoniserte vanligvis sine fiender, slik som med saken til Kinas tidligere president, Liu Shaoqi. Spesielt iscenesatte KKP en selvbrenningsepisode på Tinanmen Square i januar 2001

for å egge folk til hat mot Falun Gong, og deretter ble den massive folkemordskampanjen mot Falun Gong mangedoblet. KKP har ikke bare endret på sin måte å drepe mennesker, men i stedet har det perfektionert dem ved bruk av ny informasjonsteknologi. Tidligere kunne KKP bare føre det kinesiske folket bak lyset, men nå bedrar det også folk over hele verden.

B. Mobiliserer massene til drap

KKP dreper ikke folk bare gjennom diktaturets maskineri, men mobiliserer også aktivt folk til å ta livet av hverandre. Selv om KKP fulgte en del forskrifter og lover i begynnelsen av disse mobiliseringene, kunne ingenting stoppe slaktingen etter at folk var blitt egget til å drepe. For eksempel kunne en komité for landreformer, da KKP gjennomførte disse reformene, bestemme over landeiernes liv og død.

C. Tar først sjelen, dreper så den fysiske kroppen

En annen drapsmodell er å knuse ens sjel før den fysiske kroppen drepes. Gjennom Kinas historie har ingen ødelagt folkets sjeler, ikke en gang under det aller grusomste og voldeligste Qin-dynastiet (221 – 207 f. Kr). KKP har aldri gitt folk noen mulighet til å dø som martyrer. De kunngjorde en politikk om ”mildhet for de som innrømmer og streng straff for de som motstår” og at ”å senke sitt hode og innrømme sine forbrytelser er den eneste veien ut”. KKP tvinger folk til å gi opp sine egne tanker og tro. Dette gjør at de dør som hunder uten verdighet – en verdig død kunne oppfordre tilhengere til det samme. Bare ved å dø i ydmykelse og skam kan KKP oppnå sin hensikt om å ”utdanne” folk som beundret offeret. Årsaken til at KKP forfølger Falun Gong med ekstremt grusomme metoder og vold er at Falun Gong-utøvere anser sin tro som viktigere enn livet. Når KKP er ute av stand til å ødelegge deres verdighet, gjør det alt det kan for å torturere deres fysiske kropper.

D. Dreper folk gjennom allianser og fremmedgjøring

Da KKP drepte folk, brukte de både gulrot og pisk, vennlige med noen og uvennlige mot andre. KKP prøver alltid å angripe en ”liten del” av befolkningen, og bruker forholdet 5 prosent. ”Majoriteten” av befolkningen er alltid gode og alltid en målgruppe for ”utdanning”. Slik utdanning består av terror og omsorg. Utdanningen gjennom terror bruker frykt til å vise at de mennesker som motsetter seg KKP vil få et bedrøvelig endelikt, noe som får dem til å holde seg langt unna de som tidligere ble angrepet av partiet. Utdanning gjennom ”omsorg” lar folk se at dersom de kan vinne KKP's tillit og stå sammen med KKP, vil de ikke bare være trygge, men også ha en god sjanse til å bli forfremmet eller høste andre fordeler. Lin Biao [33] sa en gang: ”En liten del [undertrykt] i dag og en liten del i morgen, snart vil dette totalt utgjøre en stor del.” De som gledet seg over å ha overlevd den ene kampanjen ble ofte ofre i den neste.

E. Tar potensielle trusler i starten og hemmelige utenomrettslige drap

Nylig har KKP utviklet drapsmodeller der problemene blir tatt i starten, som å knipe knopper, og hemmelige drap gjennomføres utenfor loven. For eksempel, ettersom arbeidernes streiker og bøndernes protester ble mer vanlig rundt omkring mange steder, eliminerte KKP bevegelsene før de begynte å vokse ved å arrestere de såkalte "hovedmennene" og dømte dem til strenge straffer. I et annet eksempel, ettersom frihet og menneskerettigheter er blitt en mer og mer vanlig og anerkjent trend over hele verden, straffet ikke KKP Falun Gong-utøvere med dødsstraff, men under Jiang Zemin anstiftelse om at "ingen blir holdt ansvarlige for drap på Falun Gong-utøvere", er Falun Gong-utøvere i stort antall blitt torturert til tragiske dødsfall over hele landet. Den kinesiske grunnloven hjemler befolkningen rett til å appellere dersom noen er blitt utsatt for urettferdighet. Ikke desto mindre har KKP brukt sivilkledde politimenn eller leid inn lokale bøller til å stoppe, arrestere og sende appellanterne hjem igjen, eller til og med satt dem i tvangsarbeidsleire.

F. Drepe for å advare andre

Forfølgelsen av Zhang Zhixin, Yu Luohe og Lin Zhao [35] er alle slike eksempler.

G. Undertrykkelse for å skjule sannheten om drapene

Berømte personer som er internasjonalt kjent, blir vanligvis undertrykt, men ikke drept av KKP. Hensikten med dette er å skjule drapene av de som ikke tiltrekker seg publikums oppmerksomhet. For eksempel drepte ikke KKP ledende KMT-generaler som Long Yun, FuZuoyi og Du Yuming under undertrykkelseskampanjen mot de reaksjonære, men drepte i stedet KMTs underoffiserer og soldater.

KKPs drap har, over en lang tidsperiode, forvrengt det kinesiske folkets sjel. Nå for tiden er det mange i Kina som har en tendens til å drepe. Da terroristene angrep USA den 11. september 2001, var det mange fastlandskinesere som ga uttrykk for glede over angrepene ved å kunngjøre dette på Internett. Det var talsmenn for "total krig" over alt, og dette fikk folk til å skjelve av frykt.

Konklusjon

Takket være KKP's informasjonsblokade har vi ingen mulighet til å vite eksakt hvor mange mennesker som har dødd under forskjellige forfølgelser og kampanjer under dets styre. Minst 60 millioner mennesker døde i de tidligere nevnte kampanjene. I tillegg drepte KKP også etniske minoriteter i XinJiang, Tibet, Indre Mongolia, Yunnan og andre steder, og det er vanskelig å finne informasjon om disse hendelsene. *The Washington Post* esti-

merte en gang at antall mennesker forfulgt til døde av KKP var så høyt som 80 millioner [36].

I tillegg til antall døde er det heller ikke mulig å vite hvor mange som er blitt invalidisert, mentalt syke, rasende, deprimentert eller skremt til døde under den forfølgelsen de var utsatt for. Hver enkelt død er en bitter tragedie som gir ofrenes etterlatte familie en evigvarende pine.

Den japanske *Yomiuri News* rapporterte [37] at de sentrale kinesiske myndighetene en gang gjennomførte en kartlegging av antall dødsfall i 29 provinser og distrikter, direkte underlagt de sentrale myndigheter, under Kulturrevolusjonen. Resultatet viste at nær 600 millioner mennesker var blitt forfulgt eller anklaget i løpet av Kulturrevolusjonen, og dette utgjør rundt halvparten av Kinas befolkning.

Stalin sa en gang at en manns død er en tragedie, mens en million døde bare er statistikk. Da Li Jingquan fikk vite hvor mange som var døde av sult i provinsen Sichuan, bemerket den tidligere partisekretæren i provinsen: "I hvilket dynasti er det ikke folk som dør?" Mao Zedong har uttalt: "Døde og sårede er uunngåelig i alle kamper. Ofte inntreffer døden." Dette er en kommunistisk ateist sitt syn på livet. Dette er hvorfor 20 millioner døde på grunn av forfølgelse under Stalins regime, noe som utgjør 10 prosent av befolkningen i den tidligere Sovjetunionen. KKP har drept minst 80 millioner mennesker, noe som også er nær 10 prosent av nasjonens befolkning [på slutten av Kulturrevolusjonen]. Røde Khmer drepte 2 millioner mennesker eller en fjerdedel av Kambodsjas befolkning på den tiden. I Nord Korea er dødstallet fra hungersnøden estimert til over en million mennesker. Dette er alt blodig gjeld som kommunistpartiene har gjort seg skyldig i.

Onde kulturer ofrer folk og bruker deres blod til å tilbe et ondt gjenferd. Helt fra begynnelsen av har Kommunistpartiet drept mennesker – når det ikke kunne drepe de utenfor partiet, drepte det til og med sine egne medlemmer – for å feire sine "klassekamper", "interne kamper" og andre villfarelser. Det førte til og med partiets generalsekretær, marskalk, generaler, ministre og andre til den onde kulturs offeralter.

Mange mener at KKP skal få tid og anledning til å forbedre seg selv, og sier at KKP nå er ganske tilbakeholden med å drepe. Først av alt, å drepe en person gjør en fortsatt til morder. Videre ville KKP's drapstall, ettersom det å drepe er en av metodene KKP bruker for å styre sitt terrorbaserte regime, svinge opp og ned alt etter behov. KKP's drapsmaskin er, generelt sett, uforutsigbar. Om det er lite frykt i befolkningen, kan KKP drepe mer for å opprettholde terrorfrykten. Om fryktnivået allerede er høyt, vil et par drap være nok til å opprettholde terrorfrykten. Om folk bare kan frykte KKP, vil en kunngjøring om å drepe, uten nødvendigvis å gjennomføre drapene, være nok til å opprettholde terrorfrykten. Etter å ha vært igjennom uttallige politiske kampanjer og drap, har folk utviklet en betinget refleks

som respons på KKP's terror. Derfor behøver ikke KKP engang å nevne drap, bare propagandamaskinens klang og massekritikk er nok til å bringe folk tilbake til minnene om terror.

KKP justerer omfanget av drap ettersom folks terrorfrykt endrer seg. Antall drap er i seg selv ikke KKP's mål, nøkkelen er fortsatt å bruke drap for å opprettholde makten. KKP har ikke blitt mildere. Det har heller ikke lagt ned slakterkniven. Det er motsatt, folket er blitt mer lydige. Straks folk står opp og krever noe utenfor KKP's toleransegrense, nøler ikke KKP med å drepe.

Tilfeldige drap gir et maksimalt resultat når det gjelder nødvendigheten av å opprettholde terror. Ved drapene som skjedde i stor skala tidligere, ble identiteten, forbrytelsen og straffeutmålingen for de som ble rammet, med hensikt holdt uklare av KKP. For å unngå å bli et drapsmål, begrenset ofte folk seg selv, basert på deres egen dømmekraft, til "sikker sone". En slik "sikker sone" var ofte trangere enn det KKP hadde til hensikt å sette. Det er derfor folk i hver eneste kampanje har en tendens til å opptre som "venstreorientert i stedet for høyreorientert". Som et resultat av dette ble ofte kampanjene "forstørret" utover deres tilsiktede skala fordi folk på forskjellig nivåer frivillig påla seg selv restriksjoner for å verne egen sikkerhet. Desto lavere nivå, desto grusommere ble kampanjen. En slik vid, samfunnsmessig og frivillig forsterkning av terroren skyldes KKP's tilfeldige drap.

I dets lange drapshistorie har KKP forvandlet seg selv til en fordervet seriemorder. Med drap tilfredsstiller det sin perverse sans for den endelige makten til å avgjøre folks liv og død. Med drap letter det sin egen innerste frykt. Med drap undertrykker det samfunnsmessig uro og misnøye, forårsaket av dets tidligere mord. I dag har KKP, på grunn av sin akkumulerte blodige gjeld, ingen mulighet for å få en velvillig løsning. Det kan bare støtte seg på intens press og totalitært styre for å opprettholde sin eksistens helt til det siste. Selv om KKP en gang imellom, som en avledningsmanøver, har gitt erstatning til drapsofre, har partiets blodtørstige natur aldri forandret seg. Det er til og med mindre trolig at den vil forandre seg i fremtiden.